

33 perc Franciaországban

Franciaország, Saint-Etienne, 0:55. Nyugodt, csendes éjszaka van...

Tudom, aludnom kéne – holnap iskola. Reggel nyolctól délután ötig (közte két óra ebédszünet); szóval összesen hét óra tömény élvezet. Mégsem alszom. Írok. Ideültem az ablak mellé, egy borzasztó film után, alvás előtt – gondolkozni. Egyik felem erőltlenül próbál meg győzködni, hogy aludni kéne – naná hogy ezt teszi, hiszen ő felelős a nyugodt életért. Értelmetlen bambulás a képernyőn futó filmkockákra, utána egyből alvás, reggel ébredés, iskola... Tökéletes napirend, hiszen egyszerűen nincs idő gondolkozásra, elmélkedésre, filozofálásra. Nem jutnak eszembe égetően maró kérdések, és nem kezdek el gondolkozni a fájó válaszon.

És mégis, immáron 0:59 van, és én itt vagyok az ablak mellett, nem alszom, hanem gondolkozok. Keresem a válaszokat. Beszélgetek saját magammal – vagy inkább csak egy monológot mondok...

Íme, itt vagy – Franciaország. Azóta vágsz külföldre, amióta megtudtad, hogy lehetséges úgy eljutni messzi tájakra, hogy azt nem neked kell fizetned. És tessék, elérted a célod – itt vagy. Emlékszel még? Emlékszel még az érvekre, hogy miért is jöttél ide?

Egyesek azt mondták, világot látsz majd, egyesek azt mondták, új dolgokat tanulsz majd, egyesek azt mondták, új élményekkel fogsz gazdagodni, egyesek azt mondták, hogy élvezetes félév lesz, egyesek azt mondták: „TÖMJÉL!” – de téged ez nem érdekelt...

Egyesek azt mondták, hogy külföldön élni jobb lesz, egyesek azt mondták, hogy ismerkedni jó dolog, egyesek azt mondták, hogy talán majd szerelmet is találsz, vagy legalább majd lefektetsz néhány csajt – de te mégsem ezért vagy itt.

Nap mint nap, ahogy élted az unalmas életed ott Magyarországon, nap mint nap, ahogy az egysíkú életed percei teltek, szembesülnöd kellett azzal, hogy saját magad ellensége vagy. Minden egyes nap egy-egy tör volt a szívedben, hiszen este, amikor lefeküdtél az ágyadba – persze egyedül – rájöttél, hogy ez a nap is teljesen felesleges volt, az életed teljesen ugyanolyan, ugyanúgy értelmetlen, mint ahogy eddig is az volt; és a legszomorúbb az, hogy semmit sem tettél ez ellen. Élted életed napjait, egyik hold a másik után, ugyanúgy: utáltad, megvetted magad azért, mert olyan életet élsz, amelyet; de még inkább azért, mert nem tudsz – illetve ki tudja, talán nem is akarsz – változtatni rajta.

Persze az igaz, hogy voltak próbálkozásaid. Beszélgetések, flörtök lányokkal, viccelődések, randicskák – de azt te is pontosan tudtad, hogy igazából minden csak szerepjáték volt; minden randevű előtt pontosan tudtad, hogy ez a lány nem az igazi, ő csak egy álca... Pusztán időtöltés, semmi más.

És akkor – két évvel ezelőtt – megláttad a fényt. Életedben először – talán utoljára is, ki tudja – beleszeretted valakibe.

A lány persze ezt nem vette észre, meg aztán foglalt is volt – de téged ez nem érdekelt. Élvezni kezdted az életet. Találtál valamit, amiért érdemes élni: a péntekért, amikor újra láthatod, amikor újból felfedezheted gyönyörű mosolyát, amikor megpusztilhatod, amikor elmerülhetsz a „Csodaszépen kéklő tengerben”... De ennek hamar vége szakadt, a sors elsodorta mellőled, és az ő mosolya nélkül üresnek érezted az életed. Elvesztetted a fényt, és rájöttél, hogy életed sokkal értelmetlenebb, mint ahogy azelőtt hitted. Rádöbentél, hogy mindaz, amit eddig kerestél, csak álca volt – rájöttél, hogy egészen addig sötétben éltél... Rájöttél, hogy nem tudod elfogadni, hogy továbbra is sötétben élj...

Hitted is, meg nem is azokat a dolgokat, amiket Franciaországról hallottál.

Tudtad, hogy hülyeségeket beszél az, aki azt mondja, hogy „ott nyugaton” jobb az élet, mégis volt benned egy apró láng, hogy talán ott majd más lesz.

EZÉRT VAGY MOST ITT! EZÉRT ülsz most az ablak mellett éjjel 1:18-kor, és EZÉRT írod érzéseidet egy papírra – mert azt hitted, hogy itt majd más lesz. Azt hitted, hogy 1300km-re az otthonodtól talán más lesz az élet...

Azt hitted, talán majd nem úgy fekszel le aludni, hogy a napra visszatekintve undorodsz magadtól; talán nem úgy kelsz majd fel, hogy tudod: ma sem fogsz semmi értelmeset csinálni. Talán más lesz... Talán... Ki tudja, talán majd látsz egy mosolyt is, amely megváltoztatja az életed. Talán újra megtalálsz a fényt.

Talán... – ezért vagy most itt. De tévedtél.

Már tudod, hogy ez nem így van; ismét becsaptad magad s egy hiú ábrándot követtél ilyen messzire. Mert itt minden teljesen ugyanolyan, 1300 km utazás nem elég ahhoz, hogy megváltozz.

Mert az élet boldogságát nem kívül kell keresni, hanem belül. Mert attól, hogy egy tökidegen városban hajtod álomra a fejed az álom nem lesz szebb – mert az álmot te hozod létre. És attól, hogy itt írogatsz, nem fog megváltozni semmi sem. Mert megváltozni csak tettekkel lehet – Tettekkel, amihez nem csak elhatározás és akarat kell, hanem erős jellem is. És neked, sajnós, olyanod nincsen.

De azért még nem vagy teljesen elveszve. Van egy hang a fejedben, ami talán a helyes útra vezethet. EZÉRT vagy most még mindig ébren, és EZÉRT jár a toll a kezvedben: mert a lelkednek nem tetszik az, hogy úgy viselkedsz, ahogy. Mert a lelked azt akarja, hogy megváltozz. Mert a lelked azt akarja, hogy értelmes életet élj...

Hallgass a lelkedre! Hagyd, hogy ő irányítson!

Erről szól ez az írás...

Franciaország, Saint-Etienne, 1:28. Most már alhatsz...

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.